

der, at der nu maa tages en anden Stilling end den, som man paa det Tidspunkt kunde skønne vilde være den rigtige. Naar det ærede Medlem tillige taler om Tørveprismaksimalens Ophævelse, maa det ærede Medlem glæde sig over, at dette er sket, thi ellers vilde Brændselsituationen ganske utvivlsomt have været langt slettere i dette Øjeblik, end den er — den kan jo være betænkelig og vanskelig nok.

Selve Lovforslaget er i alt væsentligt en Gentagelse af de Bestemmelser, som findes i den gældende Brændselslov, kun at Brændselsnævnet er gaaet ud og erstattet med sagkyndige Førstmænd. Jeg ser ikke, at det kan være noget Minus ved Udførelsen af Loven, som den efter Lovforslaget vil blive. — Jeg er blevet gjort opmærksom paa, at man i Lovforslaget ikke har nævnt noget om Klitplantager, og stedkendte Folk fra Jylland mener, at der vilde være god Anledning til at hugge ud i disse og god Brug for det Brændsel, der derved kunde opnaas. — Jeg vil derhos tillade mig at forespørge den højtærede Indenrigsminister, om man fra Ministeriets Side har været tilstrækkelig opmærksom paa Nødvendigheden af at skaffe i Behold det nødvendige Gavntræ til Industriens Brug.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Gunnar Fog-Petersen: Da Brændselsloven i Fjor Efteraar var til Behandling i dette høje Ting, udspandt der sig en lang og livlig Forhandling mellem den daværende Indenrigsminister og den daværende Ordfører for Partiet Venstre, det nuværende 1ste Medlem for 2den Kreds (Kragh), om, hvorvidt Brændselsituationen var en saadan, at det stadig var nødvendigt for Staten at gribe ind. Den daværende Ordfører for Partiet Venstre oplullede et meget lyst Billede af hele Brændselsituationen, hans Tale var en lang Række af lyse Haab og gode Ønsker, og hvis dette skulde have nogen Tilknytning til det reelle Spørgsmaal, der blev drøftet, maatte det jo være et Udtryk for, at det ærede Medlem den Gang mente, at i Virkeligheden var vi nu ved Enden af Statens Indgreb, det var ikke nødvendigt i Fremtiden at gribe til saadanne Lovforslag. Denne Tale blev imødegaaet af den daværende Indenrigsminister, der ikke mente, at de daværende Forhold i mindste Maade begrundede et saa optimistisk Syn, og jeg tror, at den, der vil se nøgternt

paa Forholdene den Gang, maa give den daværende Indenrigsminister Ret. Der var ikke i Brændselsituationen paa det Tidspunkt noget som helst, der begrundede et saa optimistisk Syn, og en saadan Begrundelse fandtes heller ikke i den Ordførertale, der blev fremført. Hele den Stilling, som de daværende Oppositionspartier i Folketinget og Flertalspartierne her i Tinget indtog overfor Regeringen, var jo Udtryk for en Slags Frihedsrus, der havde grebet disse Partier. De forestillede Befolkningen, at blot man skiftede Regering, og blot man fik et andet Flertal i Folketinget, vilde alle de generende Indgreb, som den tidligere Regering havde foretaget i Befolkningens frie Disposition og frie Omsætning, bortfalde. Man skabte i Befolkningen en Forventning om, at dette vilde blive Tilfældet, og man tumlede sig rundt om som i en Rus i disse Forestillinger. Nu er der gaaet nogen Tid siden, og jeg har det Indtryk, at Befolkningen nu er ved at vaagne op til et mere nøgternt Syn paa Forholdene, og dette lille Lovforslag fra den nuværende Indenrigsminister, der paabyder Tømmerændene at tage fat i Skovene, er jo et Vidnesbyrd om, at man fra Regeringens Side har den samme Opfattelse. Det er fra Regeringens Side en Erkendelse af, at den tidligere Regering havde Ret i sin Vurdering af dette Spørgsmaal. Jeg skal ikke opholde mig længere derved, men blot udtale, at vi fra vor Side kun kan glæde os over, at denne Erkendelse nu er vaagnet, og vi vil bidrage vort til, at Vanskelighederne for Befolkningen gennem denne og andre Love af lignende Indhold og med lignende Hensigt kan blive saa smaa som muligt. Det foreliggende Lovforslag træder i de fleste Henseender i sin Forgængers Fodspor. Det er det samme Princip, men det er neppe saa godt. Pligthugsten og Kommunernes Forkøbsret er der. Der er sat en Bestemmelse ind her, som ogsaa har været i den tidligere Lov, hvorved der sættes en Grænse for Hugsten. Jeg tror, at dette er en god Bestemmelse. Samtidig med, at Hensigten med Loven var at faa Skovenes Præstationsevne taget i Brug, værner den om Skovene og sørger for, at de ikke bliver forhuggede, saaledes at de i Fremtiden kan svare til en lignende Hugst. Derfor er det ganske sikkert ogsaa naturligt, naar Lovforslaget ikke vil have, at Pligten skal være den samme i de samme Skove som i Fjor, men skal fordeles efter Skovenes nuværende og fremtidige Ydeevne.